

Бѣше единъ привечерь. Майка ми бѣ при баба. Въ гостната бѣхме ние съ братъ ми и баща ни. Той седѣше до камината и нѣщо работѣше, братъ ми седѣше до него, а азъ бѣхъ на розореца. Времето бѣ меко, валѣше ситенъ снѣгъ. Хората минаваха къмъ хорището и отъ хорището. Внезапно хората захванаха да се отбиватъ бързо настрана, заставаха като вкопани и сваляха шапки. Появиха се чудни невидени до тогава хора, конници възседнали голѣми, високи коне, съ синкави кржгли шапки на главитѣ, въ сиви шинели и жълти башлѣци около шиитѣ; кжси пушки на гърба и дълги сабли висѣха отстрани и придрѣнковаха. Бързо, почти въ трѣсъ, минаха и спрѣха на пазарището.

Тѣ бѣха дванадесетъ души водени отъ единъ съ дълга, руса, почти червена брада офицеръ въ черкезка униформа.

— Тате, тате! — извикахъ азъ. — Какви сж тия човѣци... я гледай!

Кои, сине? — попита той, изправи се и съ единъ скокъ се намѣри предъ прозореца.

— Това сж руситѣ, синко! извика той и веднага отиде въ другата стая, като забрави да затвори и вратата.

Конниците слѣзоха отъ конетѣ и почнаха да ги развеждатъ въ кржгъ.

Баща ми и майка ми, взели баба подъ мишница, доведоха я и изправиха предъ прозореца.

— Гледай, мамо! — треперящъ отъ вълнение каза баща ми. — Вижъ това чудо на хорището.

— Какви сж тия? — попитала тя, взирайки се очудена отъ вида на конниците.